

efter og satte sine snavsede Fingre paa, snarere hørte til disse Mimose-Naturer, der helt op i Modenhedsaarene bevarede Overgangsalderens jomfruelige *en garde*-Holdning overfor det erotiske og lukkede sig til ved den mindste Berøring.

Efter at have sagt Godnat udenfor Restavrationen var han gaaet hjem gennem Strøget.

Paa Vejen kom han forbi den populære Kunstner-Kafe »Lysesaksen«, der laa paa et Hjørne i en lav Mezzaninetage. Engang i Tidernes Morgen havde den ogsaa været hans Stamkneipe, og han vidste, at flere af hans daværende Venner og Kunstbrødre stadig holdt til der. Han havde ikke besøgt den i mange Aar, fordi han overhovedet havde maattet opgive al Samkvem med sine gamle Akademikammerater, der ikke engang vilde hilse ham paa Gaden længer.

Han fik nu det Indfald at gaa derop. Det var ham ikke selv klart, hvad der drev ham dertil. Han gjorde sig sjelden den Ulejlighed at kontrolere sine Bevæggrunde og fulgte tidt en Indskydelse blot af Lyst til at se, hvad der vilde komme ud af det.

Paa Grund af den sene Aftentime var Lokalet næsten tomt. Over de fleste af Sofaerne var Lampen allerede slukket. Men hans Formodning om at skulle træffe gamle Bekendte slog til. Omkring et Par sammenstillede Borde henne ved Hjørnevinduet sad